

Чому осінь золота?

Олег Паламарчук

У невеличкій кімнатці-лабораторії, куди ледь-ледь прорізався промінчик сонця, днював і ночував Алхімік. Все життя він присвятив пошукові філософського каменя. Алхімік так свято вірив у те, що вдасться його винайти, що відмовився від усього земного і жив лише майбутнім відкриттям. Учений сподівався, що за допомогою філософського каменя зуміє перетворити в золото будь-що. Здавалося, ще трішки — і він схопить птицю удачі. Але та примарна птиця все віддалялася...

Час минав, вибілюючи довгу бороду Алхіміка. Все діялося так, як і мало бути о цій жовтневій порі. Одного осіннього вечора через єдине віконце в лабораторію увірвався вітер і приніс із собою жовтогарячий листочок. Напевне, з тополі, що росла неподалік. Очі Алхіміка зблиснули радістю:

— Золото! — вигукнув він. — Щире золото!

Не тямлячи себе, вибіг на вулицю, почав збирати листя, розцілювати його, примовляючи при цьому:

— Золото! Золото! Я знайшов філософський камінь! Він таїться у самій природі... Осінь, золота осінь!

Спочатку люди дивилися на нього, як на божевільного чи великого дивака. Більшість із тих людей ніколи не бачила справжнього золота, бо виросла в нужді. А потім їм також захотілося повірити, що осінь щедро повбирала дерева у щире золото, розкішні смарагдові шати.

І люди повторили за божевільним Алхіміком:

— Золото! Золота осінь!